

„Vai de acele nații, unde un mic număr de cetățeni își întemeiază puterea și fericirea lor pe robirea gloatelor.”

- Nicolae Bălcescu

NATIUNEA

continuitate pentru neam și țară

Informație, opinie și atitudine publicistică

Serie Nouă

Anul VIII

Numărul 369

(6841/1406)

25 - 31 iulie 2018

Organizația guvernamentală penală și kibuțul „Start Up Nation”

Cezar Adonis
Mihalache

Nu le-a mers cu impozitul pe kibuțul gospodăresc, așa că au venit cu o treabă și mai bine spilcuită. Că suna bine, e drept! Repornirea motoarelor economiei antreprenoriale prin programul „Start Up Nation”. Și nici nu mirosea pe la colțuri (!) a

mod cert, a crezut că Livache are el ceva la mână, un acord de utilizare a mărcii. Sau pur și simplu nu i-a păsat nimănui! Că de aia nu mai puteau pavianii lui Dragnea, că se lansa dezvoltarea (antreprenorială) a țării, fix de Centenar, cu un program evreiesc.

Și chiar este puțin probabil (chiar dacă mulți îi reproșează că a știut de la

asta.

Doar că acum s-a aflat toată țărășenia... Încă un matrapazlâc de sorginte evreiască! Și s-a aflat tocmai de la sursă, pentru că, fie „inițiatorii” au realizat că „start up” -ul nu va atinge nici măcar o infimă parte din economia țării, fie au fost deranjați de alte nereușite ale lui Livache, și vor să-și reducă „pierderile”. Căci, de ar fi mers, ce mai procese ar

Dezintoxicarea... politică – prioritatea priorităților în România

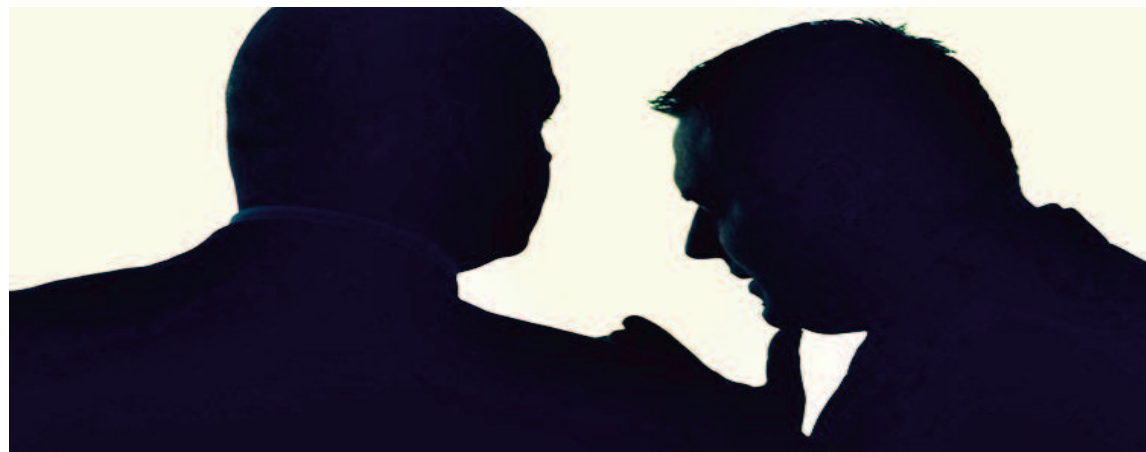
George
Petrovai

În România toate merg de-a-ndoaselea, asta deoarece țara este grav bolnavă la trup și la suflet: la trup prin neîncetatele lovituri primite în decursul timpului de la tâlharii interni și externi (decapitarea inițiativei particulare după naționalizarea bolșevică din 11 iunie 1948, lichidarea intelectualității formată în perioada interbelică și colectivizarea forțată, iar în postdecembrism prin punerea pe butuci a întregului complex economic național – fabrici și platforme industriale, șantiere navale, institute de cercetări, unități agricole, mine, păduri, ape); la suflet, atât prin atrocea distorsiune operată de marxism-leninism întru obținerea lui homo sovieticus, cât și prin unda verde primită după Decembrie de către impositori și nelegiuți pe direcția lui homo miserabilis. De reținut că în această cârdășie a componentelor răului social (individual și colectiv), întâietatea cronologică îi revine trupului prin doctrine dubioase, politice ticăloase și nelipsite cozi de topor, dar că distorsiunea sau perversitatea moral-spirituală a unei colectivități (familie, grup, popor, națiune) se dovedește – prin profunzime, perfidie și persistență – mult mai nocivă decât înaintașa ei. Da, căci sărăcia sau îmbolnăvirea trupeză a unei comunități este formală și pur conjuncturală, vasăzică nu afectează în mod semnificativ demnitatea umană și temelia socială, pe când mizeria sau îmbolnăvirea sufletească este esențială, iar prin aceasta capabilă să modifice în chip radical etnicitatea unui popor și specificul său național.

Cea mai elocventă trecere de la sărăcie la mizerie este înfățișată istoriei recente de către poporul român ante și postdecembrist: crunta sărăcie și umilință a majorității românilor antedecembriști nu le-a slăbit acestora demnitatea atât de mult încât să dea uitării țara cu trecutul și tradițiile sale, pe când mizeria cauzată de cărmuirii postdecembriști a împins peste patru milioane de români la expatriere (cel mai masiv exod din multimilenara noastră neclintire de pe aceste meleaguri, e drept un proces înlesnit de realitățile politico-sociale înjghebate pe ruinele comunismului european) și, fapt extrem de grav pentru noi toți, să rămână principala opțiune de viitor a celor mai mulți dintre tinerii noștri valoroși. Firește, întreaga psi-

hologie a dorului de ducă, o psihologie catastrofală pentru românism și țară, se datorează în întregime cărmuirilor postdecembriști, care, prin sfidătoarele politici duse în folosul privilegiaților (politrucii și ciracii acestora, foști securiști și turnători, generali, magistrați), i-au convins pe oamenii onești și cu discernământ că numai o minune dumnezeiască mai poate salva România după ce noile Coduri (administrativ, penal, de procedură penală) vor intra în vigoare pentru ca păcatele trecutului să se spele și nelegiuirile viitorului să se tot adune. Adică, ce mai, trai pe vătrai pentru toți răufăcătorii cu ștaif, care – prin legile neobrăzate ale majorității pesedisto-aldiste – vor fi în continuare ce au fost, ba chiar mai mult! Da, dar nu înainte ca Dragnea să-l vadă suspendat pe președintele Iohannis, interval de timp suficient ca toate aceste făcături legislative să fie la repezeală promulgate de presuspectul Tăriceanu. Că doar, susținea de curând vătaful teleormănean în fața găzilor de la Antena3, unde de regulă își clamează nevinovăția, Iohannis s-a făcut vinovat de alte multe încălcări ale Constituției (a omis să le numească), inclusiv de aceea că a intervenit la judecătoria Înaltei Curți de Casație și Justiție ca el să fie pe nedrept (sic!) condamnat în prima instanță pentru banii luați de la copii și dați partidului-stat. Să vezi și să nu crezi până unde îl poate duce mîntea pe un atare neom, care, așa cum se îmbătoșea cu puțin timp în urmă, nu vrea să plece prost din această viață... (Celebrul medic Pavel Chirilă continuă să bată toaca la urechea surdului (probă îndestulătoare că nu există surd mai mare ca politrucul ce nu vrea să audă): nu doar că România este țara canceroșilor și tuberculoșilor, indicator la care se situează în fruntea țărilor din Uniunea Europeană, dar românii sunt obligați, din 2002 încoace, prin sinistre acte normative să se îndoape cu sare iodată, precum și cu diverse alimente contrafăcute, intens chimizate sau modificate genetic.)...

De unde se vede impertinența consistentă și paradoxul greșos al politrucilor postdecembriști: România are statut de colonie atunci când ei trebuie să respecte anumite directive unionist-democratice care-i dezavantajează, dar nu mai are acest statut când Uniunea Europeană are nevoie de cobai.

treabă evreiască, nici a „influencer” politic în interesul celor de dincolo de zidul plângerii (că păcătoșii puși în slujba detractorilor, aceste nenorocite cozi de mătură, că la noi și topoarele s-au știrbit de atâtea trădări și vânzări de țară, stau încă la zid cu frunțile plecate). Și ne-am bucurat și noi, cei cu visuri antreprenoriale în țara noastră, că am dat și noi de un „gheșeft”, că ne putem realiza proiectele. Și chiar era un „gheșeft”, dar nu pentru noi...

Așa a început marele program național „Start Up Nation”. Din păcate, doar o altă treabă curat-murdară. Adicătelea, pur evreiască... Și ce ar mai fi fost ca țara să explodeze antreprenorial cu sute de mii de programe pe „Start Up Nation”, cum se vânturau promisiunile lui Livache la vremea respectivă, iar astăzi evrei, pe care îi aflăm cu drept de proprietate intelectuală pe numele programului (deh!, marcă înregistrată, dreptul lor!) să le fi cerut tuturor antreprenorilor plecați la drum despăgubiri pentru folosirea brandului?...

Sigur, la cât de tâmpă e puterea, fără câteva „colțuri” mai răsărite, e puțin probabil să se fi pus pe translatat un program național cu iz de furțișag. În

început că „start up” ul este marcă înregistrată evreiască) ca împelișatul să fi venit de la Ierusalim cu programul în buzunar fără să fi avut măcar acordul verbal al acelora care l-au și decorat pe acolo. Mai degrabă pare o făcătură specifică seminției trăitoare din despăgubiri veșnice pe seama unor acuzații, reproșuri, invenții, inovații de „fake news” -uri, mereu și mereu reîncălzite...

Și e drept, dacă programul ar fi „duduit”, Start Up Nation de România (!) ar fi fost într-adevăr un nou mare gheșeft la poarta Ierusalimului! Poate nu atât cât trasul de elasticul holocaustului, dar semnificativ ca procent!

Norocul nostru e că „start up”-ul s-a cam înfundat românește! Că au pus evreii numele în „afacere”, dar nu și... banii! Pe ăia i-au lăsat pe seama guvernanților, or, cu fondurile pe care le-au procurat ai lui Livache de prin bugete, „marele” program s-a înfrânat dintr-un început în bizar. Și acolo a cam rămas.

Pe de altă parte, e greu de crezut că Livache, mai jidan decât mulți alții (chiar și ăia, „originalii”!), să nu fi intuit el șmecheria. Ba, poate să fi avut și comision de întoarcere, rabat gospodăresc pe firmă înființată, din toată povestea

fi avut România la final de Centenar pe drepturile de proprietate intelectuală. Și nu doar România, ci toți beneficiarii de programe „Start Up Nation”. Și am fi plătit pentru folosirea mărcii de ar fi pălit și canadienii de ciudă că ei nu au rămas nici măcar cu mărul de steril de la Roșia Montana. Dar așa?!...

De aceea poate e și Livache atât de negru de la o vreme încoace! Că a răsuflat „start up” -ul înainte de a deveni... afacere. Și e o negreală din aia pământie pe care o dă, nu teama de pușcărie, ci teama fața de cei ce l-au „mandat”.

Oricum, forțarea implementării impozitului pe gospodărie, aproape oficial recunoscut ca un copy/paste după sistemul kibuțului evreiesc, încercarea de a muta Ambasada României de la Tel Aviv, acum un „start up” ce ar fi trebuit să finanțeze alte interese evreiești nu reprezintă tot atâtea dosare pentru care Parchetul General ar trebui să-l tragă pe Livache mai la umbră?... Că umbra zidului e la fel de răcoroasă și la Jilava, și la Rahova, nu doar la Ierusalim!

Sistemul concentraționar din România – Temnițele Groazei

Gheorghe C-tin
Nistoroiu

Înspăimântătoarele Temnițe ale groazei, unde s-a derulat coșmarul și calvarul Generației de Aur interbelice, au fost, fără nici o excepție, locul unde s-a desăvârșit întemeierea aceluia regim diabolic totalitar rămas în memoria colectivă drept România Penitenciară. Parveniții și slugoii politici descoperiți peste noapte proletari, majoritatea analfabeți, și tocmai de aceea cruzi, convertiți de frații ateii alogeni pentru a naște România Populară și-au făcut o Confesiune de credință din Directivele Teroarei Cortinei de fier, adoptându-i și înfiindu-i metodele barbare și mijloacele abjecte, pentru a le perfecționa în natura lor până la cromatica diabolică.

Gherla

Privită de sus temuta închisoare Gherla, „darul” împărătesei Maria Tereza, părea ca o navă de mari dimensiuni, lungă de aproximativ 100 metri și lată de circa 50 metri, prevăzută la mijloc cu un spațiu gol pe care se înșirau culoarele specifice fiecărui etaj. Deasupra fiecărui etaj aștepta o cameră mare cu o capacitate de cca 100 de deținuți. Cea de la ultimul etaj era numită Camera 4 Spital sau grație scopului sinistru folosit mai era cunoscută și de „Camera morții”. Cele mai solicitate victime pentru tortură erau chiriașii camerelor 90-122. O cameră cuprindea un spațiu de circa 90 metri pătrați. Deținuții, numai umbre străvezii „invitați” la anchetă se împleticeau târându-se ca un șir de schelete mutilate.

„Acolo, declarațiile verbale, smulse în încăperea mare, își completau concretețea scrisului, dar nu numai! Și fiecare pagină era stropită mai întâi cu sângele anchetatului și pe urmă refăcută pe frontul alb al hârtiei pentru a fi înaintată către ofițerul politic.” (Radu Ciuceanu, La Taină cu Diavolul. Institutul Național pentru Studiul Totalitarismului. București-2015, p. 122)

„Fiica fidelă” a penitenciarului Pitești, privind torura satanică a fost laboratorul sinistru al Gherlei, „... unde la etajul 3, în camera în care stăm chiar acum, bătăile și tortura au mers până la sfârșitul lui septembrie.” (ibid., p. 231)

În anul 1951, directorul închisorii era un fost cărpaci ceferist din Tecuci, numit Gheorghiu. La sosirea loturilor de deținuți politico-religioși în acea unitate, alocuțiunea directorului-ceferist a început să curgă, bineînțeles nu cu anticul: „bine ați venit!”, ci cu noul amenințător:

– „Pentru noi, voi nu sunteți decât niște bandiți și încă dintre cei mai periculoși. Dacă nu veți ține cont de

dispozițiile noastre veți fi împușcați cu toții. Ați fost aduși la Gherla ca să executați o pedeapsă care este umană și prea binevoitoare, deoarece voi trebuia să fiți omorâți la data arestării...” (Octavian Voinea, Masacrarea Studențimii Române, Ed. Majadahonda, București-1996, p. 89)

Mâna „dreaptă” cu ghiare a ceferistului-director șef, era una dură, cea care bătea bucurându-se de orice lovitură aplicată celui care nu se putea opune, nici apăra, nici riposta. Deși era în umbra ceferistului, Niki Marcu încerca să se evidențieze prin apucăturile sale de bestie.

„Alături de directorul Gheorghiu stătea un gardian cu nume de Niki Marcu, neromân, bestie fără pereche care a contribuit alături de alți nemernici la torturarea deținuților.” (Octavian Voinea, op cit., p. 89)

Temuta închisoare se cutremura ea însăși la vederea înfricoșătorilor bătăuși: Livinski, Mărtinuş, Popa Ţanu, Puşcaşu, Romănescu și Stoian. Către seara zilei de Duminică 19 Iulie 1951, un spectacol diabolic s-a desfășurat în camera nr. 99. Un grup de circa 20 de bătăuși i-au înconjurat pe deținuții politici-religioși din cameră asaltându-i cu tot felul de întrebări. Apoi au închis ferestrele și s-au năpustit asupra lor: „ne loveau cu băte, cu bocancii, cu pumnii, strigând și urlând, ca o deslănțuire a furilor asupra noastră... Am fost trântiți și întinși la podea, căpătând lovituri în special la încheieturile mâinilor și picioarelor și lovituri dure la cap și sugrumări... Eram loviți în cap așa cum bați un măr, ca să-l frăgezești... Suplicii a durat câteva zile... Eram ținuți dezbrăcați tot timpul. Ne așezau pe rând cu capul la perete și sub lovituri de băte... Unul dintre cei opt aduși de curând, era din când în când strigat pe nume și dus în altă cameră de unde venea mai torturat. Acest martir se numea Mihai Timaru, fusese unul din capii rezistenței din Munții Vrancei.” (Virgil Maxim, Imn pentru cucea purtată. Ed. Antim-2002, p. 262-265)

Eminentul student în Filosofie Costache Opreșan, care își uimea colegii, asistența universitară, colocviile și dezbaterile erudite ale seminariilor, ridicându-se cu

mult deasupra multora dintre profesorii de filosofie, ei înșiși titani ai gândirii, a fost programat de regimul satanic unui supliciu fără precedent de pepiniera torționară concentraționară a Securității comuniste.

Arestat în noaptea de 14/15 mai 1948, este închis la Jilava și condamnat la 25 ani muncă silnică. Trece pe la Pitești, unde va sta închis din 1949. Va fi torturat „pe măsura” funcției sale. N-a fost tânăr mai chinuit ca el în Pitești!

Dus în toamna lui 1951 la Gherla, în temuta cameră 99. În urma torturilor s-a îmbolnăvit de tuberculoză și va fi internat în spitalul peni-

la care se adăuga o modestie blândă și plăcută. Mult timp va trebui să treacă până când, din rândurile tineretului român, se va ridica o asemenea valoare” (Octavian Voinea, „Masacrarea studențimii române”, Buc., 1995).

Călugărul Valeriu Anania, viitorul mitropolit, era în temnița Gherlei, „favoritul” comandantului Enoiu, care i-a făcut cunoștință în camera de tortură a centralei cu fiorosul Brânzaru, însoțit de alți doi bătăuși. După care l-au dezbrăcat și l-au pregătit pentru „tratament”. „Cu o funie mi s-au legat picioarele unul de altul, pe la glezne, cu alta mi s-au legat mâinile în față, apoi mi s-au petrecut genunchii printre ele, iar pe sub ei mi s'a vârat o rangă de fier. Doi inși au ridicat ranga de capete și m'au purtat mai întâi spre gura cuptorului (am simțit o arșiță grozavă, a flăcărilor ce suflau nebunește), apoi între două capre de lemn pe care se rezemau capetele răngii. Trupul mi se răsucise cu capul în jos... La un semn, Brânzaru m'a trăsniț cu vâna de bou peste tălpi. Mi s'a cutremurat tot trupul de durere... Au început loviturile, una după alta, date mai întâi de Brânzaru, din dreapta, apoi de celălalt din stânga... Am leșinat iarăși și din nou m'au trezit cu apă. Brânzaru a revenit cu loviturile la tălpi, un timp, apoi tovarășul lui mi-a aruncat o pânză udă peste fund și m'a bătut de-mi plesnea pielea... La un moment dat am auzit vocea lui Enoiu:

-Dați-i la două ciocane!...

O ploaie de lovituri, din amândouă părțile, ritmic, ca pe nicovala potcovăriei, s'a năpustit pe tălpile mele.” (Valeriu Anania, Memorii. Ed. Polirom, Iași-2008, p. 271)

Când a ajuns mare ierarh, mitropolit s-a adâncit în opera literară și cea patristică pentru Obeliscul egoului său, uitând să ridice un monument, o biserică, o Cruce, o canonizare, un semn de întrebare măcar, pentru eroii și martirii temnițelor comuniste!

Târgu Ocna

Inițiativa construirii unei închisori i-a aparținut domnitorului moldovean Grigore Ghica, care fusese impresionat de condițiile grele în care lucrau deținuții de la salina din localitate, unde acesta avea în proprietate și un conac. Lucrările la construcția închisorii au fost începute în anul 1851 și au fost finalizate în 1855, în tot acest interval de timp deținuții fiind cazați, din dispoziția domnitorului, în clădirea conacului. Edificiul, în formă de potcoavă, a fost ridicat lângă conacul domnesc, iar intrarea se făcea prin poarta conacului, care a devenit clădire administrativă. Capacitatea noului edificiu era de 12 camere, în fiecare încăpere putând fi cazați circa 30 de deținuți. Închisoarea pro-

priu-zisă era destinată exclusiv condamnaților, dar numai pe timp de noapte, deoarece ziua aceștia erau duși la munca din ocnă. Până în anul 1931, denumirea oficială a penitenciarului a fost aceea de Închisoare centrală de muncă silnică. În acel an s-a constatat că majoritatea condamnaților de la Târgu Ocna sufereau de tuberculoză pulmonară și, ca urmare, s-a dispus încetarea folosirii acestora la munca din salină. De atunci, închisoarea a fost transformată în loc de detenție exclusiv pentru bolnavii de TBC. Deținuții considerați sănătoși au fost transferați la alte penitenciare din țară, iar cei bolnavi de TBC din alte închisori au fost aduși la Târgu Ocna.

În anul 1936 s-a început construirea unei noi clădiri cu profil de sanatoriu TBC, un edificiu cu trei nivele, care a fost dat în folosință în 1939, an în care s-a început și demolarea treptată a vechii închisori, mai puțin a clădirii administrative sau a fostului conac domnesc. Piatra rezultată din demolări a servit ulterior la construirea zidului împrejmuitor al noii închisori.

Eroul și Martirul penitenciarului Târgu-Ocna, între mulți alți Eroi și Martiri, a fost Valeriu Gafencu. Nu numai Nicolae Steinhard l-a supranumit Sfântul Închisorilor ci, toți cei care au cunoscut mucenicia sa curată de Arhanghel al Suferinței și al Jertfei.

Calvarul său și al camarazilor săi nu consta atât în regimul lipsurilor de tot fel, ci mai ales, în confruntarea permanentă cu politrucii intruși și înfiați de comuniștii autohtoni, în ochii cărora marii oameni de valoare, Fiii aleși ai Națiunii, nu prezentau decât rezistență, jertfă și amenințări.

Unul dintre bombasticii politrucii înfoidu-se în penele ploștite de incultură și ură l-a amenințat pe misticul Valeriu:

” – Aici s-a terminat cu Hristos!

– Sunt aici oameni de mare valoare, care pot fi de folos țării, dar care mor pentru că nu streptomycină și nici vești de la familiile lor. Puteți să-i salvați!

– Noi nu vom repata greșelile trecutului, a răspuns sec inspectorul. Umanismul nostru nu se aplică reacționarilor.

– Domnule, a continuat Valeriu, aici suntem oameni bolnavi, neputincioși, zilnic moare câte unul dintre noi și pe lângă toate astea, suntem supuși amenințării cu teroarea și tortura.

– Cum îndrăznești să vorbești astfel cu mine? Nu pricepi că nu vrem să facem din voi eroi? Vom face din voi delatori...” (Ioan Ianolide, Întoarcerea la Hristos, Ed. Christiana, București-2006, pg.145).

-continuare în pagina a 4 a-

Sistemul concentraționar din România – Temnițele Groazei

- urmare din pagina a 3- a -

Suceava

Suceava-cetatea de scaun-ctitoria lui Petru I Mușat (1375-1391), rămâne celebră prin autoritatea de capitală a Moldovei până la 1566, vreme de aproape două secole. Suceava rămâne în istoria noastră drept marea cetate ilustră a legendarei Moldove, ridicată la apogeu prin ctitoriile celui mai mare domn pe care l-a dat sfânta țară vlaho-moldavă-Ștefan cel Mare. Alături de ctitoriile Voievodului creștin ortodox nebiruit și sfânt și-au pus pecetea o serie de Vlădici și monahi de seamă ai Ortodoxiei noastre național-universale.

Dar lângă atâtea ctitorii strălucitoare s-a strecurat și o pată neagră, zugrăvită s-au țâșnită din purgatoriul infernului comunist-temuta închisoare.

În istoria ei seculară, Suceava ajunge de două ori capitală a Moldovei: prima oară în ani ei de glorie, iar a doua oară în ani ei de infern, prin închisoarea care devine centrul de recrutare al deținuților politico-religioși în

anul funest 1948.

În universul ei diabolic ne introduce mărturisirea unuia dintre cei mai torturați deținuți politico-religioși: Dumitru Bordeianu la 40 de zile de la prima mare prigoană antireligioasă ce s-a soldat cu zecile de mii de arestați în noaptea de 15 Mai 1948.

Autorul nostru a fost „cazat” alături de alți confrăți în celula 59 a penitenciarului Suceava din 25 Iunie 1948 până la 15 Ianuarie 1949, mărturisind despre condițiile „primitoare” ale închisorii:

„Aici am suportat bătăile și chinurile anchetei, care a durat până decembrie 1948... Am aflat că toți cei arestați începând cu 15 mai 1948 și până la data când am venit noi, cei arestați în iunie, au fost încarcerati în această închisoare și că începând cu județul Vaslui și Bacău, din toate județele, până la frontiera de nord a Moldovei și Bucovinei, toți arestații, bărbați și femei, se găseau în această închisoare... Arestații din sudul Moldovei, de la Vaslui și Bacău, până la Milcov și Dunăre, au fost depuși la închisoarea din Galați.” (Dumitru Bordeianu, Mărturisiri din mlaștina disperării. Ediția a II-

a, Ed. Scara, București-2001, p. 29).

De cele mai multe ori ne aplecăm în fața mărturiilor marilor personalități care au trecut prin calvarul temnițelor comuniste fără a ne pleca cu pioșenie în fața marilor sacrificii ai acelor vremuri, Țăranul român. Ei au fost cei mulți arestați, deportați și obligați la dezrădăcinarea supremă : ruptura de pământul muncit din străbuni și de credința în Hristos care le susținea valorile și echilibrul existențial.

Orice lucrare filozofică nu ar putea depăși trăirea unui asemenea profund trăitor, bădia Ghiță, așa cum ne-a lăsat-o mărturie Dumitru Bordeianu:

„Într-o bună zi, când discuțiile noastre ajunseseră la un punct mort, bădia Ghiță, cu o voce caldă, a început să-și depene și el gândurile.

Voi reda din memorie cuvintele care au fost pentru mine busola ce m-a călăuzit tot timpul celor 15 ani de temniță: „Dragi flăcăi! Sunteți toți oameni cu carte, mai tineri decât mine, încercați și voi în luptă, dar vă rog ca pe copiii mei să ascultați cu atenție și

bunăvoință ceea ce vreau să vă spun. Toți suntem condamnați la ani grei de închisoare și fiecare am lăsat afară o lume care a fost lumea noastră și pe care nu o putem nesocoti. Unii am avut o profesiune, iar voi, cei mai tineri, erați în curs să o realizați. Toți ne-am angajat cinstit, slujind un ideal și o cauză pe care noi am considerat-o dreaptă. Nici eu, nici voi, cred că nu ați făcut rău nimănui. Am fost anchetați, torturați, judecați și condamnați după cum știți, dar vă rog din toată inima să-mi dați ascultare. Pentru un deținut politic, condamnarea e ceva ce poate sau nu să se îplinească. Deci noi s-ar putea să executăm toată condamnarea pe care o avem sau poate nu. Ceea ce e mai grav însă e că s-ar putea să facem și ceva în plus, peste ceea ce am fost condamnați.

Să fim condamnați din nou și poate să și murim în închisoare. Timpul nostru în închisoare nu este hotărât definitiv. Venim dintr-o lume pe care ura omenească ne-a luat-o, poate, pentru totdeauna, și intrăm în alta care e aceasta. Aceasta și numai aceasta este de acum înainte lumea noastră. Pentru noi nu există

altă lume decât aceea în care suntem și trăim aici. Or, pentru a putea trăi în această lume dragii mei, trebuie să știți că numai cel ce va avea inimă bună va putea rezista și înțelege ceea ce ne va oferi necunoscutul în care am intrat.

Aceia dintre voi care vor putea înțelege ce înseamnă inima bună pentru om, nu vor uita niciodată ceea ce am discutat în această zi. Ca încheiere, vă spun: ca să poți răzbi și să fii mulțumit și împăcat în viață cu tine și cu cei din jurul tău, trebuie să ai inimă bună. Voi faceți cum credeți și cum vă este inima.” L-am înțeles pe acest înțelept și i-am urmat povața, toată viața mea.” (Dumitru Bordeianu, Mărturisiri din mlaștina disperării. Ed. Scara, București-2001, p. 78-79)

În penitenciarul Suceava, cine intra ca deținut politic, ori ca persecutat religios, avea să vadă adevărata hidoșenie a comunismului marxist-leninist-umanitarist.

O bandă de eunuci la Poarta Noului Ierusalim...

(căci însășiările sale ficționale nu sunt nici literatură, nici mărturie, ci ideologie literaturizată, ca pe vremea realismului socialist). Insul s-a născut la Sighet, oraș despre care, pe situl unei instituții care-i poartă numele, se scrie, într-o totală aproximație, că în 1928 „avea o majoritate evreiască de 38,6 la sută”. Termenul de majoritate pare să aibă un alt sens, în limba redactorilor, decât în limba română.

Alte Înalte Porți, situate la Vest sau la Est, Statele Unite ale Americii, Franța, Germania, Rusia, practică față de români și față de autoritățile marionete ale acestui stat colonizat, aceeași politică împănată cu momeli și amenințări, precum se împănază fripturile cu căței... de usturoi. Toți vor să impună în România o agendă politică care le va permite să ne mențină țara în acest statut de semi-colonie sau chiar de colonie, în anumite zone ale vieții economice, sociale și politice. Va trebui să-i numim pe toți acești lefegii, nu ca să alcătuim doar o nouă listă neagră (de care se teme un activist al corectitudinii politice, Laszlo Alexandru), precum cele care circulă pe Internet și prin caietele de școlari sârguincioși ale unor patrioți de strânsură și de ocazie, ci pentru a indica clar cine ne sunt dușmanii, pentru a-i neutraliza. Legile impuse de acești lefegii, de tipul legilor sau proiectelor de legi dedicate stărpirii „antisemitismului” sunt de fapt legi de îngrădire a libertății de opinie, legi de cenzură. Din principiu, sunt împotriva

oricărei cenzuri, sunt pentru eliminarea tuturor legilor de acest tip din arsenalul juridic al României și pentru redefinirea urgentă a priorităților naționale.

Minoritățile evreiască și maghiară din România nu sunt în pericol în niciun fel, din nicio direcție. Dar insistența cu care se evocă, de către pseudo-lideri comunitari, pericole inexistente (îmi produce o saturație simbolică. Dimpotrivă, acestor comunități li se acordă în presă o importanță exagerată, față de ponderea lor demografică și socială reală. Statul român, condus acum de trădători, de agenți străini sau de iresponsabili, le oferă acestor minoritari posibilitatea subvenționată de a construi instituții al căror scop este - culmea! -, slăbirea sau disoluția statalității românilor.

Intervențiile unor ambasadori ai S.U.A., în ultimele decenii mai ales evrei declarați, în politica internă a României, prin presiuni, manifestările publice ale unor astfel de ambasadori, sub formă de vizite în sinagogi, de pildă, de întâlniri cu membri ai comunității evreiești din diferite zone, sunt semnele unui tratament preferențial, dar și a unui tratament discriminatoriu față de restul populației României, o adevărată activitate abuzivă, dincolo de limitele legale ale cadrului diplomatic. Se pune întrebarea dacă acești ambasadori au fost trimiși în România pentru a reprezenta interesele americanilor în general, sau doar ale unor evrei, americani sau nu. Am mai scris despre asta, nu insist. Intervențiile unor reprezentanți

ai Ungariei au același scop destabilizator, atunci când sprijină ideologiile și eforturile secesioniste ale unor grupuri de maghiari ardeleni. Grav este că diplomația României, instituțiile guvernamentale ale României tolerează, cu o inacceptabilă supușenie, aceste comportamente nediplomatice, agresive sau subversive. Dincolo de aspectul juridic, imixtiunea unor pseudo-lideri comunitari (evrei sau maghiari) și a unor agenți de influență străini, sub pretextul luptei contra antisemitismului, contra fascismului sau împotriva pericolului deznaționalizării (la maghiari) etc., în gestiunea patrimoniului istoric și simbolic al memoriei românilor, este intolerabilă.

Autorii unor opere cenzurate vreme de șase decenii în România comunistă-kominternistă, editați cu precauții rușinoase în epoca așa-zisului național-comunism, sunt din nou puși la index de către acești agenți ai anti-românismului atavic (adică din tată-n fiu, în cazul Florian). Ca patrioți evrei le pot înțelege motivațiile financiare și morale unor inși ca Alexandru Florian, M.M. Katz, Wexler și alții, dar nu văd nici un motiv ca activitatea lor să fie finanțată de statul românilor, România. Inexistența unui oficiu român independent, finanțat de statul românilor, ca parte a unui efort de protecție, complementar cu acela al serviciilor de informații, prin studierea activității generale a comunităților minoritare, sub unghi juridic, social, demografic, este o gravă carență organizatorică. Institutul pentru Studiarea

Problemelor Minorităților Naționale, un institut bazat la Cluj, condus de activiști minoritari, are alte proiecte, de stimulare a activismului minoritar în scopuri dacă nu subversive, oricum nedecarate, și nu acelea de a informa corect guvernul României în interesul global al populației.

Nu văd necesitatea toleranței față de activitatea contrară intereselor românilor, indiferent dacă ea se manifestă în interiorul țării sau în exteriorul acesteia. Iar printre interesele românilor se află, la loc de cinste, cultivarea unei memorii naționale necenzurate, complete și critice, pe baza unor criterii proprii, care nu pot să fie impuse de străini ci trebuie induse de necesitățile supraviețuirii și rezistenței naționale, în această etapă a istoriei noastre, când ne macină criza demografică, neocolonialismul, nivelarea globalizatoare a comerțanților trans-frontalieri.

Urmează să vedem apoi dacă mai există în România forțele patriotice coalizabile, necesare pentru a putea crea nu o nouă masă de manevră ci o masă critică, care să producă valul, tsunami de va fi nevoie, care va mătura de la cârma României toate aceste gunoarie politice și morale, lăsate pe țărm de valurile mai vechi ale unei pseudo-revoluții, despre care știm de două decenii și mai bine că a fost o lovitură de stat organizată și susținută de puteri (mai mult sau mai puțin imperiale) inamice României.

Ordonanța guvernamentală de subminare a economiei...

Cezar Adonis
Mihalache

Probabil este prima dintr-o nouă serie de acte oficiale menite a lovi în interesele noastre naționale. De data aceasta, în mod definitiv. Pentru a fragiliza și destructura sectoarele economice esențiale. O primă ordonanță care legalizează procesul de subminare guvernamentală a intereselor strategice ale României. Acum, pe linie economică. Pentru că, în clipa în care vrei să distrugi o țară, înaintea plasării „omuleților verzi” în zonele cheie, ai nevoie să controlezi principala suveranitate a acestor timpuri: cea economică. Îți confiești resursele pe care le mandatezi spre profituri străine, țara urmând să devină un soi de iobag care va primi, practic din propria-i avuție, câteva firimituri, și pe acelea la suprapreț. Apoi, îi transferi toate elementele cheie care susțin o economie în administrarea veneticilor.

Ordonanța de urgență privind subminarea intereselor naționale ale României este mai mult decât un act de trădare punctuală, o practică deja, nu curentă, ci „depășită”. Pentru că nu este vorba doar de înstrăinarea man-

agementului unui șantier naval (speța pentru care s-a dat această ordonanță, recte oferirea pe tavă olandezilor de la Damen a conducerii Șantierului Naval Mangalia, chiar dacă aceștia sunt acționari minoritari), ci de crearea unui precedent care va permite declanșarea unui atac antinațional chiar din interiorul țării.

Ordonanța prin care Guvernul României a decis posibilitatea înstrăinării conducerii unei companii naționale în schimbul câtorva procente (deși orice mișcare în cadrul unei companii naționale ar trebui avizată de Consiliul Suprem de Apărare a Țării) este mai mult decât o recunoaștere a incapacității manageriale a Statului (în fapt, a actualului Guvern). Este o vânzare ordinară a intereselor noastre.

Sigur, acolo unde străinii nu își manifestă interesul, nefiind zone profitabile pentru ei (educație, cultură etc), Statul se joacă de-a monopolistul după cum îl taie capul, dând lecții de eficiență economică privaților. Astfel, afișându-se drept un manager mult mai bun decât cei din sfera privată, statul pesedist vizează confiscarea segmentelor „interne”, într-o formă deloc catifelată de

naționalizare. A făcut acest lucru în zona editării de manuale școlare, ca primă speță, iar procesul de „acaparare” nu se va opri aici.

În schimb, în sferele strategice ale economiei, Statul cedează efectiv controlul. Și nu este vorba de „cârligul” doctrinei economiei de piață, faptul că „piața este mai importantă decât fabrica”. Pentru că aici vorbim de segmente în care statul ar trebui să impună companiilor străine, intrate în acționariat alături de stat, să accepte scăderea ponderii lor, Statul trebuind să fie de drept acționar majoritar în TOATE aceste companii. Și nu într-un interval de timp rezonabil, ci de îndată, și, mai ales, nu cu anumite condiționări ce vizează cedarea managementului unor asemenea companii!

Or, a promova (prin OUG, chiar!), cedarea de către Stat a managementului unei companii strategice spre oricare dintre acționarii străini, în schimbul calității de acționar majoritar, arată nivelul de putreziciune al cozilor de topor care ne conduc.

În perioada de debut a economiei noastre de piață, acțiunea de aur a statului într-o companie națională reprezenta practic o centură de siguranță, un

control al managementului, inclusiv pentru a se putea interveni când lucrurile nu mergeau în interesul nostru.

Acum acțiunea de aur devine inutilă, asocierea cu posibilitatea de a decide exact asupra rostului pe care îl aducea aceasta (decizia de management), anulând toate eforturile statului de a mai ține „acasă” sferele economice, nu doar esențiale, ci fundamentale pentru păstrarea suveranității și a unei oarecare independențe, dar, mai ales, pentru protejarea împotriva agresiunilor specifice războiului economic.

Sigur, se vor trezi unii „analști” care vor spune că, de fapt, nu este nici o problemă cu acest mecanism de cedare a managementului promovat de guvernul Dăncilă. Pentru că, așa cum s-a întâmplat când CE a obligat România să renunțe la „acțiunea de aur”, considerată mecanism de protecție, subliniind că oricum Statul Român avea la dispoziție două căi prin care putea verifica managementul dintr-o astfel de companie (prima, prin intermediul Consiliului de Supraveghere, unde anumite decizii se iau cu supra-majoritate, opt din nouă voturi, cea de a doua prin intermediul adunării extraordinare, acționarul majoritar

neputând lua de unul singur decizii precum schimbarea formei juridice, majorarea sau reducerea capitalului social, fuziuni, dizolvarea anticipată etc), așa se va spune și acum. Dar este suficient să privim la felul în care au mers lucrurile în cadrul anumitor asocieri în care a fost împins statul (vânzarea unor active de bază, precum rafinării, instalații etc).

Noua ordonanță a cozii de mătură de sorginte paviană, este un act de sabotaj care întrece nivelul de perisabilitate socială pe care l-a indus modificarea penală a Codului penal (ba chiar și pe cea a unei eventuale amnistii cu „dedicație”), iar guvernul care a emis acest act de vânzare a intereselor naționale nu poate nicidecum sta liniștit, gândindu-se că ar intra cel mult în sfera abuzului în serviciu, aici fiind vorba de înaltă trădare și subminarea economiei naționale!

România, spațiu de desfășurare a „războiului româno-român”

Aurel I.
Rogojan

În tot acest context geopolitic actual, România se află în plin „război intern”. Acesta își are izvorul într-o ură neexplicată, izbucnită cu vigoare în urmă cu trei decenii, în contextul evenimentelor sângeroase din decembrie 1989, pe care unii semeni de-ai noștri încă le denumesc „revoluție”. Dacă acceptăm că revoluția este o lovitură de stat reușită, acceptăm și faptul că atunci a fost „revoluție”, dar numai pentru cei care au cucerit puterea politică și au pus mâna pe avuția produsă social de către cei care au crezut multă vreme că sunt „oamenii muncii”. Această ură, care s-a extins de pe plaiurile Dâmboviței spre toate marginile vetrei, în cruciș și-n curmeziș, dar și pe toții fușteii scării sociale și politice, de sus în jos și de jos în sus, a generat în timp, cu creșteri și scăderi în intensitate, trei tipologii umane, numite generic „omul politic”, „omul de afaceri”, și cu voia acestora, „omul muncii”.

Însă, în paralel cu aceste tipologii umane au

apărut, pe nesimțite, sau în mod violent, grupuri clar definite, grupuri definite neclar și grupuri nedefinite, oculte, care s-au erijat în port-drapel pentru „cei frustrați”, „cei marginalizați” sau „cei mulți”. Astfel, în arena politică, devenită din arenă de jocuri olimpice arenă de gladiatori autohtoni, cu antrenori străini, s-au conturat grupuri structurate pe fundament politico-ideologic, pe culori, care au început o nouă bătălie pentru redistribuirea resurselor de putere. Astfel, în democrația românească și-a făcut loc „gașca politică”, vizibilă în vremuri de liniște politică și pace socială, dar și „haita politică”, ce-și face simită prezența, prin vorbe meșteșugite, ieșite din voci hodorogite, pițigăiate sau zgârâiate și arătarea mușchilor în vremuri de furtună politică sau ceartă ideologică. Sub aceste grupuri se află mulțimea de oameni lipsiți de resurse, care au impresia falsă că participă, prin vot, la actul de decizie. Dacă „găștile politice” și „haitele politice” au nevoie de sprijinul acestora, îi numesc „popor”, și-i gratulează cu epitete la care aceștia nici nu se așteaptă,

iar dacă n-au nevoie de sprijinul lor îi numesc „prostime”.

După scurgerea implacabilă a timpului, am aflat că în tumultul evenimentelor sângeroase din decembrie 1989 s-au luptat „români contra români”. De atunci și până astăzi în România „cineva” tot inventează „inamici” și dirijează gândurile și faptele unor grupuri care, fără nici un motiv plauzibil reîncep confruntările verbale și fizice în stradă, apoi le extind în parlament, iar în cele din urmă le duc în parlamentul european.

Astăzi, România a ajuns, fără voia românilor conștienți de sine, spațiu social ciobit de feudali democratizați și zdrențuit de grupări și partide politice, mult mai multe decât culorile curcubeului, dar mai ales spațiu de confruntare ascunsp sau pe față între Marile puteri politico-militare (mari găști și haites) pentru întâietate la resursele solului și subsolului. Acest spațiu, care-și pierde pe an ce trece funcția socială, este ușor de controlat și dominat, putând fi supus desfășurării „războiului intern”, ca experiment sau ca metodă de pedepsire a unui

popor care nu vrea să-și dea resursele „găștilor politice” și „haitelor politice” din interiorul satatului sau din afara acestuia.

Actualul „război intern”, reaprins prin nelipsitele „trompete” și propagat prin guralivele „cozi de topor”, este favorizat starea de fapt a statului român, marcată de democrația bolnavă, starea aproape de anarhie și situația de feudă în curs de colonizare. Aceste realități geopolitice, atipice pentru un stat suveran, membru N.A.T.O. (din anul 2004) și membru al Uniunii Europe (din anul 2007), inventate, de regulă, de centre de putere transnaționale sau supranaționale, dar cu ajutorul interesat al unor grupuri din interior, apasă greu pe destinul națiunii române, dar și a statului național.

Potrivit Constituției, statul român este definit ca stat de drept, democratic și social. Însă, un tablou creionat chiar „pe genunchi” dezvăluie starea care explică de ce în „România” – creată în urmă cu un secol, prin „Marea Unire” a românilor, dar și prin jertfa unui nesfârșit șir de înaintași – așa-zise instituții sau organizații, dar și

grupuri neclar definite sau indivizi sosiți de aiurea ori ieșiți din anonim sau conservare ca ciupercile după ploaie, lucrează pe față sau ocult împotriva națiunii române și nu pentru națiunea română.

Cazuistica în materie confirmă că, indiferent ce-a spus cel săltat de „mascați” după arestare, „joaca de-a justiția” s-a încheiat, de obicei, cu statutul de „urmărit penal”, căruia i-a fost anulată orice credibilitate. Cuvântul „penal” este vehiculat zi de zi, de pe străzi până în parlament și chiar până în parlamentul european și implementat cu măiestrie în mintea omului de rând de către reprezentanții puterii politice, prin mijloace de propagandă de ultimă tehnologie. Acest cuvânt a devenit atât de obsesiv și de temut, încât cine vine pentru prima oară în București are impresia că acum, în această secundă, se dărâmă peste noi, cu mare zgomot și cu mult praf, Casa Poporului, și mai mult, își întoarce Dâmbovița curgerea spre Curtea de Argeș.